

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16488/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, чији је законски заступник Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3664/23 од 05.06.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3664/23 од 05.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3664/23 од 05.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 3212/2023 од 11.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је ставом другим изреке обавезан тужени да тужиљи исплати 2.097.520,68 динара са законском затезном каматом од 11.12.2023. године до исплате, као и да јој исплати трошкове парничног поступка од 318.566,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужени стекао право јавне својине у целости на парцели број .. КО Нови Сад 3, уписаној у РГЗ СКН Нови Сад 2 у ЛН .. и тужени дужан трпети да се тужени са тим правом упише код надлежне Службе за катастар непокретности.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3664/23 од 05.06.2024. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена, делимично одбијена и првостепена пресуда преиначена делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 269.066,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате и првостепена пресуда потврђена у преосталом побијаном делу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) Закона о парничном поступку у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана. Образложење побијаних пресуда је у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у случају фактичке експропријације земљишта које је приведено планској намени и користи га неограничени број лица и када не постоји решење о изузимању из поседа и исплати накнаде, односно решење о експропријацији. Код утврђења да је у конкретном случају катастарска парцела тужиле заузета изградњом улице, коју држи и користи тужени, да је тужили у овој парници досуђена накнада у висини тржишне вредности за изузето земљиште и утврђено право јавне својине туженог на том земљишту, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити је тужени доказао постојање различитих одлука и супротно пресуђење у истој или сличној чињеничној и правној ситуацији. Из изнетих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде поднета је 21.04.2023. године, вредност предмета спора је 2.190.000,00 динара. У поднеску од 06.06.2023. године тужилац је прецизирао тужбени захтев и као вредност предмета спора означио износ од 2.097.520,68 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора по тужби не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**